

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΑΣΧΗΜΗ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΥΠΟ ΕΡΝΕΣΤ ΛΕΓΟΥΝÉ

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἐλένη, Μάρθα.

Ἡ σκηνὴ παρὰ τῷ Πτωχιάδῃ, πατρὶ τῆς Ἐλένης καὶ ἀδελφῷ τῆς Μάρθας.

ΣΚΗΝΗ ΜΟΝΑΔΙΚΗ

Ἐλένη, Μάρθα.

Ε. (Εἰσερχομένη, θέτει τὸν πῖλον τῆς εἰς ἓν ἐπιπλον) Νά με !

Μ. Μπράβο σου ! Παρ' ὀλίγο νὰ σοῦ κρεμάσουμε τὸ κουτάλι !

Ε. Εἶχα τόσας ἐργασίας ! Τρία μαθήματα ἕκαστα σήμερον !

Μ. Ποῦ !

Ε. Ἐν πρώτοις, εἰς τῆς κυρίας Πιτυριάδου.

Μ. Ἄ ! Τώρα καταλαμβάνω διὰ τί ἀργησας !

Ε. Μισεῖς τὴν κυρίαν Πιτυριάδου, θείτσα μου ;

Μ. Ἐγώ ; Καθόλου !

Ε. Εἶναι τόσῳ καλὴ δι' ἐμέ !

Μ. ὦ ! πολὺ καλὴ.

Ε. Καὶ ἡ κόρη τῆς, καὶ ὁ υἱὸς τῆς.

Μ. Μάλιστα, ὁ ὠραίος λοχαγός.

Ε. Ἄ ! Τί ἔχεις λοιπόν ;

Μ. Ἐχω, Ἐλένη, ποῦ δὲν θέλω νὰ σε βλέπω νὰ παραδίδῃς μαθήματα, δλομόναχη, εἰς τοὺς φρικώδεις Παρισίους.

Ε. (γελῶσα). Τοιαύτη εἶναι ἡ τύχη τῶν πτωχῶν καρασίων· πρέπει νὰ προσπορίζωμαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Σὺ ἡ ἰδία μήπως δὲν κάμνεις τὸ ἴδιο ;

Μ. ὦ ! Ἐγώ . . . Διαφέρει πολὺ. Ἐν πρώτοις, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν μεγαλειτέρα σου, καὶ ἔπειτα, ἔχω ἓνα φυλακτᾶρι.

Ε. Ἐνα φυλακτᾶρι ! Ποῖο ;

Μ. Τὸ πρόσωπόν μου.

Ε. Πῶς ;

Μ. Παρατήρησε τὸ πρόσωπόν μου.

Ε. Ἐ ! Λοιπόν ;

Μ. Λοιπόν, εἶμαι ἄσχημη : νά !

Ε. Ἄσχημη ! . . . Τολμᾶς νὰ λέγῃς . . .

Μ. (Δεικνύουσα τὸ πρόσωπόν τῆς). Δὲν τὸ λέγω ἐγώ, ἀλλ' αὐτὸ.

Ε. Δὲν θὰ ὠμίλεις μετὰ τόσῃς εὐχαριστήσεως ἂν τὸ ἔλεγες μετὰ τὰ σωστά σου.

Μ. Ὅμιλῶ μετ' εὐχαριστήσεως, διότι αὐτὸ με εὐχαριστεῖ.

Ε. "Ω! Άλλο τούτο.
 Μ. Είναι τόσο ευχάριστον. Ποιος είναι ο καλύτερος ρόλος του κόσμου; Να είναι τις νεϊός και παλληκαρι. Λοιπόν μία κόρη άσχημος και παλληκαρι δηλ... άνύπανδρος, κάμνει πάλι, τι θέλει. πηγαίνει παντού όπου θέλει. Μήπως εάν ήμην ώραία, θα ήδυνάμην να πάρω μπράτσο τόν έξάδελφόν μου, και να υπάγω μετ' αυτού εις τόν περίπατον; θα έλεγον άμέσως: «Ά! δύο έρχεται!» ενφ τώρα, όταν μάς άπαντούν: «Είς άδελφός με τήν άδελφήν του!» Μία άσχημος είναι πάντοτε άδελφή. Άλλ' όταν είναι ώραία... πόσα τής κολλούν!
 Ε. Δεν τó πιστεύω.
 Μ. Να έννοώμεθα: δια μίαν κόρην του κόσμου, πλούσιαν, ήραβωνισμένην με άνθρωπον πλούσιον σαν αυτήν, ή ώραίότης δεν είναι ή μία προίξ επί πλέον, αλλά δια μίαν πτωχήν κόρην, τήν όποίαν ή πενία αναγκάζει να τρέχη εις τούς δρόμους, τó ώραίον πρόσωπον είναι ένας κίνδυνος ύφ' όλας τās έπόψεις. Λοιπόν, μικρά μου Έλένη, είσαι πολύ ώραία, δια να ήσαι δυστυχής.
 Ε. Είμαι ώραία...; άλήθεια; Λοιπόν χαίρω πολύ!
 Μ. Αί νουθεσίαι μου, λοιπόν, πηγαίνουν σ'τό βρόντο!
 Ε. Μα πού έγκείται λοιπόν, αυτός ό μέγας κίνδυνος;
 Μ. Έγκείται (μετά μικράν σιωπήν.) Άνετράφης εις τήν Άμερικήν.
 Ε. Τι μ' αυτό;
 Μ. Είς εκείνα τά μέρη δεν σε ήκολούθει κανείς καθ' όδόν;
 Ε. Μάλιστα.
 Μ. Ποιος;
 Ε. Όσοι είχαν τήν αυτήν διεύθυνσιν με έμέ.
 Μ. Ά! Είναι άδύνατον, κανένας ώραίος νέος βλέπων σε τόσο ώραίαν, να μη έσκέφθη να σοι τó εΐπη.
 Ε. (Ρηγνυμένη εις γέλωτας). Ά! ποία ιδέα!
 Μ. Πώς! Ποτέ δεν σοϋ ώμολόγησέ τις...;
 Ε. Ποτέ!
 Μ. Ποτέ, εις τά ταξείδιά σου, εις τās έκδρομάς σου ανά τήν Νέα-Υόρκην, ουδεις βλέπων σε μόνην δεν σοι εΐπε προσβλητικόν τινα λόγον;
 Ε. Ό άνήρ να παραλείψη τó προς τήν γυναίκα σέβας! Άλλά όλοι όσοι περνοϋν και έχουν γυναίκας, θυγατέρας ή άδελφός θα έσπευδον όπως τόν τιμωρήσωσιν άθωρει και υπερασπισθώσι τήν γυναίκα.
 Μ. Θα έτρεχον όλοι μαζί... τί λέγεις;

Ε. Έν τούτοις ένθυμούμαι...
 Μ. Ήμην βεβαιότητα ότι υπήχεν εν «έν τούτοις...»
 Ε. Ήτο εις τó μάθημα τής βοτανικής; δεν ήμεθα παρὰ τέσσαρες ή πέντε γυναίκες μετὰ τριηκοσίω άνδρών.
 Μ. Και τó ύπόλοιπον τί ήτο;
 Ε. (γελώσα) Άνδρες!... μήπως υπάρχει άλλο γένος από τó άρσενικόν και τó θηλυκόν;
 Μ. Έκάθησο εν τώ μέσω τριηκοσίω άνδρών;
 Ε. Άναμφιβόλως, επειδή ήκούομεν τó αυτό μάθημα. Αϊφνης, ενφ έρχόντου σημειώσεις, βλέπω εις τó μανίκι μου, ένα μικρό μικρό χαρτάκι εν σχήματι έπιστολής.
 Μ. Κανένα ραβασάκι, βέβαια.
 Ε. Μάλιστα. Μέγας θόρυβος έγεινεν εις τήν σχολήν.
 Μ. Και σύ τί έκκμες;
 Ε. Έγώ, εξηκολούθησα να γράφω. Έπειτα, όταν ό καθηγητής έτελείωσε, έσήκωσα τó χέρι μου έτσι... και τó έφύσησα από τó σημειωματάριόν μου, ως να ήτο κανέν μικρόν ζώφριον!... Όλοι τότε ήρχισαν τά γέλοια, και τά χειροκροτήματα, και ό νέος ήναγκάσθη να έξέλθη με τó γιούχα!... Να όλη ή ιστορία!
 Μ. Περιφημον! Άλλά δεν είναι Παρισινόν. Είς τούς Παρισίους, βλέπεις, ή ύποδοχή τήν όποίαν κάμνουσιν εις τās ώραίας κυρίας...
 Ε. Τι έχουν λοιπόν τó τόσο έπιφοβόν!
 Όλοι με ύποδέχονται με άνοικτās άγκαλάς;
 Μ. Με άνοικτās άγκαλάς! Ίσα ίσα!... Ούτω σε ύποδέχονται οι άνδρες;... Ά. δεν θα γλυτώσης!... Υπάρχει εις πάντα Γάλλον κάτι τι, τó όποιον του λέγει: Όταν άνήρ τις εύρίσκειται μόνος μετὰ μιās ώραίας γυναικός πτωχής και έλευθέρως... δύο τινά πρέπει να πράξη: πρώτον, να τακτοποιήση τήν καρδιάτάν του και να βάλη τó χέρι εις τήν χωρίστραν του και δεύτερον, να εΐπη καθ' έαυτόν: «Βέβαια, τώρα πρέπει να κάμωμε και όλίγο κ ό ρ τ ε με αυτήν τήν ώραίαν κυρίαν»
 Ε. Άλλ' άπορώ!... τίς σοϋ έμαθεν αυτό τά μυστήρια;
 Μ. Τó φυλακτάρι μου! Πάντοτε αυτό! Άφοϋ δεν παρατηρούσι ποτέ μίαν άσχημον γυναίκα, αυτή έχει όλον τόν καιρόν, να παρατηρή τούς άλλους. Αυτό άκριβώς έκκμα και είδον... Ίδου σύ, παραδείγματος χάριν δεσποσύνη Έλένη Πτωχιάδου, διδασκάλισσα. Πηγαίνεις να συμβουλευθής ένα δικηγόρον, ένα ιατρόν, ένα έπιστήμονα εις τήν πρώτην έπισκεψίν σου, σε κομπλιμεντάρει, εις τήν δευτέραν σε λέγει ώραίαν και εις τήν τρίτην σοϋ

στέλλει ένα έρωτικό γράμμα, σε πιάνει από τήν μέσην ή ρίπτεται εις τούς πόδας σου. Τοιοῦτοι είναι οι άνδρες.
 Ε. Ναί... Οι γερότρελλοι εις τούς όποιους ουδεις διδει προσοχήν.
 Μ. Διόλου! Αυτά είναι έθνικα έθιμα! Πηγαίνεις εις εν Ύπουργεϊον μόνη σου, εύρίσκεις εκει διαφόρων ειδών θεσιθήρας και υπεραριθμους, εν διαστήματι δύο ήμερών, οι υπάλληλοι σοι σφιγγουν τήν χείρα και ό γενικός γραμματεϋς σε άσπάζεται εις τó μέτωπον.
 Ε. Πώς... με άσπάζεται;
 Μ. Είς γενικός γραμματεϋς!... Βέβαια. Έπειτα σε οδηγεί εις τόν ύπουργόν.
 Ε. Πώς; Μήπως και οι ύπουργοί ώσάυτως;
 Μ. "Ω! όχι! όχι! Διαφέρουσι πολύ! Οι ύπουργοί είναι πολύ άνώτεροι των ποταπών αυτών άδυναμιών!... Τó καθήκόν των είναι ιερόν. Τους σέβεται και σε σέβονται!... και δεν έχεις τίποτε να φοβηθής από αυτούς!... Άλλά, εξαίρεσει αυτών και των βουλευτών ίσως, όλοι, γεροντες ή νέοι, ώραίτοι ή άσχημοι, πλούσιοι ή πένητες, υπάλληλοι ή κτηματίαι, βιομήχανοι ή καλλιτέχναι, πολιται ή στρατιωτικοί, όλοι έργολάβοι, ψευδοισθηματίαι... και επαΐται: διότι ζητούν πάντοτε! έργολάβοι και τοκογλύφοι, διότι δανείζουν πάντοτε βαρυτόκως και βραχυπροθέσμως... διακοσίας δραχμάς τοις εκατόν τόκον, πληρωτέας εις... Ούτε ένας δεν εύρίσκειται που ν'άγαπᾷ μετ' άφιλοκερδείας... ουτε λοχαγός αν ήναι!
 Ε. (ταραχθεΐσα.) Λοχαγός!
 Μ. Ναί! διότι, άφοϋ μου έξέφυγε μία λέξις, πρέπει να τó τελειώσω! Φαντάζεσαι ότι, αν ό κ. Πιτυριάδης αναβαίνει με τóσην ευκνησίαν και τóσην συχνά τά σακαλιὰ του τετάρτου πατώματος που κατοικοϋμεν τó κάμνει εξ έρωτος προς τήν ξυλογλυπτικήν;... Ό κύριος Πιτυριάδης είναι έρωτευμένος μαζί σου!
 Ε. (υπομειδιώσα.) Τó ειξεύρω πολύ καλά.
 Μ. Τó ειξεύρεις;
 Ε. Άναμφιβόλως. Άφοϋ μου τó εΐπε.
 Μ. Και σύ;
 Ε. Έγώ; τόν άγαπᾷ, επίσης...
 Μ. Και του τó εΐπες επίσης;
 Ε. Άναμφιβόλως. Άφοϋ μου τó άπήτησε.
 Μ. (ιδίᾳ) Έχει κάτι άπαντήσεις που σοϋ γυρίζουν τó μυαλό!... (τῇ Έλένη) Ωμίλησας λοιπόν εις τόν πατέρα σου;
 Ε. Όχι ακόμη! Τó έχω μυστικόν... Έχω τó δικαίωμα να τó κρύψω είναι μυστικόν άλλου και δεν έχω τó δικαίωμα να τó εΐπω.
 Μ. Δεν ώμίλησες προς τόν πατέρα σου περι του προς τόν κύριον Πιτυριάδην έρωτός σου;

Ε. Τι πειράζει!... θα του όμιλήσω όταν θα ήναι καιρός.
 Μ. Και ποτε θα ήναι καιρός;
 Ε. Όταν προσδιορισθώσιν οι γάμοι μας.
 Μ. (κεχηνυτα) Οι γάμοι σας! Πιστεύεις ότι ό κύριος Πιτυριάδης θέλει να σε νυμφευθής;
 Ε. Άναμφιβόλως!... άφοϋ μου εΐπεν ότι με άγαπᾷ.
 Μ. "Ε; αυτό είναι πρωτάκουστον... Πού είναι αι άποδείξεις σας;
 Ε. Όταν ένας άνθρωπος με καρδιά εΐπη εις μίαν κόρην: «Σε άγαπᾷ!» και εκεινη τῷ άποκριθῆ «Σε άγαπᾷ επίσης!» εξεμπερδουσεν! Είναι και παντρεμμένοι.
 Μ. Παντρεμμένοι!... Παντρεμμένοι!... Μάλιστα. Εάν και οι δύο εκεινοι οΐτινες τó εΐπον ήσαν... Νομίζω ότι έρχεται από τόν άλλον κόσμον! Βέβαια! Πώς γίνεται λοιπόν εις τήν Άμερικην ό γάμος;
 Ε. Άπλούστατον. όμιλούν εις τόν κυβερνήτην...
 Μ. Ποιος εΐν' αυτός ό κυβερνήτης;
 Ε. Είναι ό πατήρ.
 Μ. Άγαπᾷ πολύ αυτήν τήν λέξιν, κυβερνήτης: αυτό παριστάνει τήν εξουσίαν, τήν πειθαρχίαν...
 Ε. Διόλου μάλιστα διότι δεν ύπανδρεύουν τās θυγατέρας των οι γονεΐς.
 Μ. Τότε, λοιπόν, ποιος τās ύπανδρεύει;
 Ε. Μόνοι των.
 Μ. Μόνοι των; άλλ' εν τούτοις πρέπει να ζητήσουν και τήν συγκατάθεσιν του κυβερνήτου.
 Ε. "Ω, βέβαια! έπειτα.
 Μ. Έπειτα από τί; έπειτα από τόν γάμον;
 Ε. (άπλούστατα). Όχι, άφοϋ πρότερον ή νέα κάμη τήν εκλογήν της.
 Μ. Η νέα εκλέγει;
 Ε. Αυτό μοι φαίνεται ότι είναι δικαιοτάτον, διότι αυτή θα τόν πάρη.
 Μ. Ναί, άλλ' ό κυβερνήτης διδει τήν προΐκα.
 Ε. Προΐκα;... Ποιος του ζητεί προΐκα;
 Μ. Πώς, εις τήν Άμερικην αι νέαι;...
 Ε. Είς τήν Άμερικην... αι νέαι δεν είναι ήναγκασμένοι ν' αγοράσωσι τόν σύζυγόν των. Είς τίμιος άνθρωπος τās εύρίσκει πάντοτε αρκετά πλούσιως πεπροικισμένας, όταν τῷ προφέρωσι προς γάμον καρδιαν ειλικρινή και βίον άμωμον. Άλλ', εδῶ δεν ήμπορώ παρὰ να γελᾷσω, όταν ακούω να όμιλώσι περι γάμου!... νομίζει τις ότι είναι στο έβραϊοπαζαρο!... Πάντοτε ή τεταπεινωμένη φράσις: «Πόσα έχει;» Έχει!... έχει, τι είναι!
 Μ. Παιδί μου! Νομίζεις λοιπόν ότι ή πενία

ΑΤΑΚΤΑ

σου δεν θά εμποδίση τὸν κύριον Πιτυριάδην.
Ε. Τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ πενία μου, καὶ ποῖος θά ἦτο ὁ σκοπὸς του ἂν δὲν ἤθελε νὰ μὲ νυμφεῦθῃ;

Μ. Ὁ σκοπὸς του; ὁ σκοπὸς του; καὶ ἡ μήτηρ του;

Ε. Ὡ! καὶ ἡ μήτηρ του! Εἶμαι βεβαίως ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος εἶναι ἡ μὴν της ἐπιθυμία.

Μ. Πῶς;

Ε. Μοῦ τὸ εἶπε χιλιότροπος.

Μ. Σοὶ τὸ εἶπε;

Ε. Σὰν θέλεις νὰ ξέρῃς μοῦ τὸ εἶπε ὄχι μόνο μὲ λόγους, ἀλλὰ μὲ ἔργα. Διὰ τὴν κρατεῖ πάντοτε εἰς τὸ σπίτι της;

Μ. Διὰ τί;

Ε. Διὰ τὴν μὲ βιάζει καὶ κἀθημαὶ πάντοτε πλησίον τοῦ υἱοῦ της;

Μ. Διὰ τί;

Ε. Διὰ τί μοὶ λέγει πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὸν υἱὸν της; . . . Μήπως τῆς ἐπιτρέπεται νὰ φέρεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μετ' ἄλλης γυναικὸς παρὰ μετ' ἐκείνης τὴν ὁποίαν θέλει νὰ ὀνομάσῃ κόρη της; . . . Ἄλλὰ τί ἔχεις λοιπόν, Μάρθα; . . . Τί ἔχεις . . . σὺ κλαίεις.

Μ. Μάλιστα, κλαίω! (ἐναγκαλιζομένη αὐτήν). Ὡ! Ἐλένη πόσον μὲ λυπεῖς!

Ε. Ἄλλ', εἰπέ μου, λοιπόν!

Μ. (δυνατὰ καὶ ἰδιαιτέρως). Ὁχι, εἶναι ἀδύνατον! Ὁχι! Δὲν θέλω νὰ πιστεύσω! . . . Μία γυνή . . . μία μήτηρ! θά ἦτο φρικῶδες; Ἄλλὰ, δι' αὐτὸν, διαφέρει! . . . καὶ τὸ κατῆκόν μου μοῦ ἐπιτάσσει νὰ τοῦ ἀποβάλω τὸ προσωπεῖον . . . (τῇ Ἐλένῃ) Πρέπει νὰ σὲ διαφωτίσω! . . . Ἐλένη, ὁ κύριος Πιτυριάδης δὲν θέλει νὰ σὲ συζευχθῇ! . . . Ὁ κύριος Πιτυριάδης δὲν θά σὲ νυμφεῦθῃ! . . .

Ε. Ὁ κύριος Πιτυριάδης λοιπόν δὲν μὲ ἀγαπᾷ.

Μ. Ὡ! Δὲν λέγω ὅτι δὲν σὲ ἀγαπᾷ . . . ἀπ' ἐναντίας; πιστεύω, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ὡς τρελλός.

Ε. Λοιπόν τότε τί θέλεις νὰ μὲ κάμῃ;

Μ. Τί θέλεις νὰ σὲ κάμῃ! . . . Ὡ! . . . Δὲν δύναμαι . . . Δὲν ὀφείλω! . . . Εὐξευρε μόνον ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι ἐν γένος ἀποτρόπαιοι.

1884

*

ΤΑ ΜΑΡΑΜΕΝΑ

Σὰν πᾶς στὸν κηπό σου καὶ ἰδῆς τὰ κρῖνα μαρμαρένια
Ἄθελητα σὲ μιὰ ψυχῇ ὁ νοῦς σου θά πετάξῃ
Καὶ στὸ κρυφὸ παράπονο πού τότε θά σὲ σφίξῃ
Θά χύσῃς ἕνα δάκρυο γιὰ κείνα καὶ γιὰ μένα! . . .

Γελασίνος.

Ἐν τινι συναναστροφῇ, κυρία τις παίζουσα κουτσὰ στραβὰ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβαλου δύο-τρία ἄσμάτια ἔρωτᾷ τὸν παρακκαθήμενον αὐτῇ:

— Σὰς ἄρῃσει τὸ πιάνο, κύριε;

— Κυρία μου, τὸ προτιμῶ ἀπὸ τὴν λαμπτόμον.

*

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἔχει υἱὸν ἑπταετῆ, ὀνόματι Κοκόν. Τὸν μακλῶνει δέ, ὡς προσενηχθέντα κακῶς τὴν προτεραιαν εἰς τινὰ συναναστροφῆν;

— Παιδιόπουλο, τῷ λέγει, μὲ εἶδες ποτὲ νὰ φερθῶ σὰν καὶ σένα ὅταν ἤμουν 'ς τὴν ἡλικίᾳ σου;

*

Διδασκαρικαὶ ἐξετάσεις ἐν τῇ ἱατρικῇ σχολῇ.

Ὁ κληρονομήτης:

— Δύνασαι νὰ μᾶς εἴπῃς πῶς δυνάμεθα εὐκολώτερον νὰ ἐπαναφέρωμεν τὴν κυκλοφορίαν;

Ὁ φοιτητής:

— Πρέπει νὰ καλέσωμεν τὴν ἀστυνομίαν.

*

Τὰ παιδιὰ μας.

Ὁ Μιχαλάκης (ἐπτάμισυ ἐτῶν) ἐπιστρέφει εἰς τὴν μαμά του μὲ φορέματα κατατρυπημένα

— Ποιὸς σ' ἔκαμε 'ς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; ἔρωτᾷ ἡ μήτηρ του ἐξωργισμένη καὶ ἀνήσυχος.

— Μαμάκα μου, ἀπαντᾷ ὁ διαβολάκος, θά σοῦ εἰπῶ. Ἐπαίξαμε «τὸν μπακάλη» 'ς τὸ σχολεῖο; καὶ ἐγὼ ἔκαμα τὸ τυρίτῃς Σβίτσερας.

Ἄτακτος

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν ὁδῷ Δεληγεώργη, ἀρ. 36 οἰκίας τοῦ κ. Χρυσανθοπούλου, περιεχούσης 7 εὐρύχωρα δωμάτια, κουζίαν, ταρράτσαν, ἀποθήκην, ὕδωρ πόσιμον, πλυστήριον καὶ λοιπὰ χρειώδη.

Ἐνοικίον δικαίωτον.

Ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» συνιστᾷ θερμῶς τὴν νέαν ἐν τοιπόλει μοδίσταν, δεσποινίδα Γαρουφαλῖαν Κ. Γεωργακοπούλου, ἥτις ἐπὶ πολλὴν χρόνον ἐτελειοποιήθη ἐνηταύθα. Μοναδικὴ εἶναι ἡ κομψότης καὶ τὸ γοῦστο τῶν φορεμάτων της. Τὸ κατὰ τὴν διακρίνει ἀκριβεία εἰς τὰς ὑποσχέσεις της καὶ εὐθηνία εἰς τὰ ραπτικά της.

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΣΤ'.

Περὶ τοῦ ἔρωτος.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι, ἂν ὁ ἔρως ἔχει λόγον ὑπάρξεως ἐν ταῖς ἀριστοκρατορικαῖς κοινωνίαις, εἶναι ἡ μεγίστη μάλιστα τῶν κοινωνιῶν ἃς διέπει ἡ δημοκρατία.

Παρ' ἡμῖν ὁ ἔρως εἶναι ἐλάττωμα, διότι ἄγει εἰς τὸν ἐξ ἔρωτος γάμον, ὅστις ἄγει εἰς τὴν δυστυχίαν, ἥτις ἄγει εἰς τὴν ἠθικὴν ἐξαχρείωσιν. Ἡ ἀλήθεια, ἄλλως τε, αὐτὴ εἶναι τόσο ἀισθητὴ σημερον, ὥστε οἱ νέοι μας φοβοῦνται τὸν ἔρωτα ὡς τὴν πανώλην, καὶ δὲν ὀνειρεύονται τὴν μέλλουσαν μνηστῆν των ἢ ὑπὸ τὴν μορφὴν μεγάλου χρηματοκιβωτίου, ἐξ οὗ θά πληρώσωσι τὰ χρέη των, θά ἐπεκτείνωσι τὰς ἐμπορικὰς των ἐργασίας καὶ θά συμπληρώσωσι τὰς σπουδὰς των εἰς τι τῶν Πανεπιστημίων τῆς Γερμανίας.

Καὶ ἰδοὺ πῶς τὸ ἀγνότερον τῶν αἰσθημάτων ὅπερ ὁ θεὸς ἔθεσεν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας κατήνησεν ἐν εἶδος τερατολογίας ὑπὸ τὴν ἀκατάπαυστον ἐπίδρασιν τοῦ πολιτισμοῦ.

Ζ'.

Πῶς νυμφεύονται.

Ὁ Ὡ. . . εἶναι πρῶτος ὑπάλληλος συμβολαιογράφου μὲ μισθὸν ἐξ χιλιάδας φράγκων (εἰς τὴν Ἑλλάδα παίρνουν 40 δρατῶν τὸν μῆνα.) Δὲν ἔχει οὔτε λεπτὸν ἀπὸ τὸν πατέρα του, καὶ θέλει νὰ διαδεχθῇ τὸν προϊστάμενόν του.

Ὁ προϊστάμενος εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον διατεθειμένος νὰ παραχωρήσῃ τὸ γραφεῖόν του εἰς τὸν ὑπάλληλόν του, καθ' ὅσον οὗτος, μὴ δυνάμενος νὰ τὸ πληρώσῃ τοῖς μετρητοῖς θά συγκατατεθῇ νὰ τὸ πληρώσῃ ἀκριβώτερον.

Τὸ γραφεῖον αὐτὸ ἔμπορεῖ νὰ ἀξίξῃ τετρακοσίας χιλιάδας φράγκων· ὁ προϊστάμενος θά τὸ ἀφήσῃ δι' ἑξακοσίας χιλιάδας. Ἡ συμφωνία ἐγενεῖται.

Ὁ Ὡ. . . ἐγένετο συμβολαιογράφος. Διωρίσθη καὶ ἐγκατεστάθη. Ὁρκίσθη, ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων του, δὲν τῷ μένει ἄλλο παρὰ νὰ εὖρῃ τὰς ἑξακοσίας χιλιάδας φράγκων.

Τί θά ἐλεγες, περὶ τοῦ Ὡ. . . ἐντιμὲ ἀ-

ναγγώστα, πού εὕρισκες ἴσως ὀλίγον ἀπιστεύτους τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ προτάσεις, ἐὰν ὁ Ὡ. . . ἀντὶ νὰ σκεφθῇ πρὸς εὐρεσίαν χρηματοκιβωτίου, ἐσκέπτετο νὰ ἐρωτευθῇ.

Θά ἐλέγετε ὅτι ὁ Ὡ. . . εἶναι ἕνας βλάξ, ἕνας παλιάνθρωπος, καὶ θά εἶχετε ἴσως δίκαιον.

Ἄλλὰ μὴ φοβεῖσθε ποσῶς ὁ Ὡ. . . εἶναι ἄνθρωπος σοβαρὸς, ὃ ἐστὶ μεθερμηνυόμενον ἄνθρωπος διατεθειμένος νὰ τρώῃ καλά, νὰ κοιμᾶται ἐν εἰρήνῃ, καὶ μετὰ δέκα ἔτη ἐργασίας νὰ ἀποχωρήσῃ εἰς τινὰ ἐπαυλιν ἐν τοῖς περὶχώροις τῶν Παρισίων.

Διὰ τοῦτο ὁ Ὡ. . . ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ τὰς ἑξακοσίας χιλιάδας φράγκων, ὅθενδήποτε καὶ ἂν τοῦ ἐλθουν, καὶ δύναται νὰ τὰς περιμένῃ χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του· διότι ὁ πρῶτον προϊστάμενος του, ἔχει πολὺ ἐνδιαφέρον πρὸς εὐρεσίαν τῆς προικὸς διὰ νὰ λάβῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν κόπον νὰ τὴν ζητήσῃ.

Ἡμέραν τινὰ ὁ πρῶτον προϊστάμενος εἰσέρχεται εἰς τὸ ἄλλοτε γραφεῖον του καὶ νῦν γραφεῖον τοῦ κ. Ὡ. . .

— Ἀγαπητέ μοι, ἐξετρέψωσα ἐπὶ τέλος τὸ λαγόν.

— Ἐ!

— Ὁκτακόσιας χιλιάδας φραγκάκια μετρητά.

— Μπᾶ!

— Καὶ ἐλπιδας διὰ περισσότερα. Ἐχει ἕνα θεῖον ἐβδομηντα ἐτῶν μὲ μισθὸν ἑκατομμύριον καὶ ἐν ἄσθμα.

— Πόσον σὰς εἶμαι ὑπόχρεος;

— Ἐέρεις . . . θά ἰδωθῆτε αὐριον τὸ βράδυ 'ς τὸ σπίτι μου Τρῶμε 'στὰς ἐξῆ' ἔσο ἀκριβῆς.

Ὁ Ὡ. . . οὐδ' ἐσκέψθη κἀν νὰ ἐρωτήσῃ ἂν ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν τοῦ προτείνουν εἶναι νέα, ὡραία, ἀνεπτυγμένη ποίας οἰκογενείας εἶναι κτλ. κτλ.

Ὁ Ὡ. . . εἶναι ἄνθρωπος σοβαρὸς.

Τὴν ἐπαύριον κάθηται εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τῶν ὀκτακοσίων χιλιάδων φράγκων του.

Ἐχει προσπλωθῆ πρὸς τὸ μέλλον χρηματοκιβωτίον του ὡς ὁ ὑποβολεύς τοῦ θεάτρου πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς. Ὁμιλεῖ πρὸς τὴν ὑποψηφίαν περὶ τοῦ θεάτρου, περὶ τοῦ νέου κωμειδυλλίου, περὶ τοῦ ὡραίου γούστου τοῦ φορέματός της, περὶ τῆς χάριτος τῶν τρόπων της ἐν

κοντολογία, τῆς ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν του.

Ἐξερχόμενος, λέγει σιγὰ εἰς ταῦτὶ τοῦ προϊσταμένου του.

— Ἐρριξα τὸν πόντο μου· τὰ ἄλλα τ' ἀφίνω ἐπάνω σας.

Μετὰ ἓνα μῆνα, ἀφ' οὗ αἰσυνφώνια συνειπνήθησαν ἀμφοτέρωθεν μετὰ μανίας, ἀφ' οὗ ὅλοι οἱ ὄροι τοῦ συμβολαίου ἐζυγίσθησαν, ἐφιλονεικῆθησαν καὶ συνεφώνηθησαν, ὁ Ω... με μέλαν ἔνδυμα, λευκὸν λαιμοδέτην καὶ ἀχυριὰ γάντια, ὀδηγεῖ θριαμβευτικῶς τὴν μνηστὴν του εἰς τὸν βωμόν ἀφ' οὗ προηγουμένως ἔλαβε κατοχὴν τῆς προικὸς εἰς τὸ δημαρχεῖον.

Ἐξερχόμενος τῆς ἐκκλησίας, δέχεται τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων του, οἵτινες τοῦ λέγουν ἐν εἰδει κομπλιμέντου.

— Ἐ! Ἐμπερδεψες κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι!

Ὁ Ω... τοῖς θλίβει τὰς χεῖρας ἀπὸ καρδίας.

Τὸ περιεργότερον ὅλων εἶναι ὅτι οἱ πλεῖστοι αὐτῶν τῶν συμβολαιογράφων (ὅλος ὁ κόσμος σήμερον εἶναι ὀλίγον συμβολαιογράφος εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ γάμου), εἶναι ἐνδομύχως πεπεισμένοι μετὰ τινος ἡμέρας, ὅτι αἱ γυναῖκες αὐταί, ὡς συνεζεύχθησαν χωρὶς νὰ τὰς γνωρίζωσι καὶ χωρὶς οὗτοι νὰ εἶναι γνωστοὶ παρ' αὐτῶν, τοὺς ἀγαπῶσι μανιωδῶς καὶ εἶναι πολὺ εὐτυχεῖς ἔχουσαι αὐτοὺς ὡς συζύγους.

Σκέψεις. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὁ γάμος θεωρεῖται σήμερον μία **ὑπόθεσις**, διὰ τοῦτο τὸ διαζύγιον εἶναι ἀδύνατον.

Η'.

Περὶ τοῦ διαζυγίου.

Ὁμίλησα πρὸ μικροῦ περὶ τῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς. Χάρις εἰς τὸν περὶ διαζυγίου νόμον, αἱ ἀμερικανίδες μετεμόρφωσαν εἰς θαλερὸν κῆπον, ὑπερπλήρη ἀνελπίστων ἐλπίδων, τὸ ἀγονὸν τοῦ γάμου ἔδαφος.

Ἄν ὁ λίαν εὐκολὸς νόμος τοῦ χωρισμοῦ ἐπιφέρει βαρεῖας καταχρήσεις, πρέπει ὅμως ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ αἱ γυναῖκες εἶναι ὄντα ἀνθρώπινα καὶ οὐχὶ χρηματοκιβώτια· ὅτι ἔχουσιν ἀξίαν ἔνεκα τῶν χαρίτων αὐτῶν, τῆς νεότητός των, τῆς καλλονῆς των, τοῦ πνεύματός των, τῆς ἠπιότητος τοῦ χαρακτῆρός των ἔνεκα πασῶν τῶν ἐρα-

σμίῶν αὐτῶν ιδιοτήτων, ἐν μιᾷ λέξει, καὶ οὐχὶ ἔνεκα τοῦ ποσοῦ ὅπερ ἀντιπροσωπεύουσιν εἰς τὸ προικοσύμφωνον.

Τῷ ὄντι, εἰς χώραν ἔνθα ὅ,τι ἐδέθη δύναται καὶ νὰ λυθῇ, ἔνθα εἶναι πιθανὸν ὁ συζυγικὸς δεσμός νὰ διαρρηχθῇ εἰς ἕν ἔτος, εἰς ἕξ μῆνας, ἢ γυνὴ δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν ἢ τῆς συμβολαιογραφικῆς θέσεως τοῦ συζύγου της. Εἶναι συνεπῶς κάτι περισσότερον ἀπὸ μίαν προῖκα.

Ἄρα, ὁ ὑπὸ ὄρον ἀμερικανικὸς γάμος, εἶναι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἠθικώτερος τοῦ διὰ βίου παρισίνου γάμου.

Ἀλλὰ θὰ προσθέσω ὅτι, ἀκριβῶς διότι τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ γάμου θὰ κατέστρεφεν ὅλα τὰ σχέδια καὶ θὰ ἀνέτρεπεν ἄρδην τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν σοβαρῶν ἀνθρώπων τὸ διαζύγιον οὐδέποτε θὰ εὐδοκιμήσῃ ἐν Γαλλίᾳ.

Θ'.

Σκέψεις.

Ἐξετάζων τις λοιπὸν μετὰ ψυχραιμίας τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῶν πραγμάτων, δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήττεται ἀν' ἰδέαι χειραφετήσεως ἐπάφλασαν πρὸς εἰκοσαετίας περίπου, εἰς τινὰς γυναικίους ἐγκεφάλους.

Εἶναι καταφανὲς ὅτι ἡ κατάστασις ἦν ἐδημιουργήσαμεν διὰ τὰς νεάνιδας, εἶναι δι' αὐτὰς ἐξευτελιστικὴ, ἐπαίσχυντος, προσβλητικὴ.

Αἱ γυναῖκες τῶν Τούρκων, ὧν τὴν τύχην οἰκτιρομεν, δὲν ἔχουν τὸ ἀτύχημα νὰ βλέπουν τοὺς συζύγους ἢ μάλλον τοὺς κυρίους καὶ δεσπότης των φερομένους πρὸς αὐτὰς τοσοῦτον ὑβριστικῶς ὡς οἱ ἐν Παρισίοις συνάδελφοί των μεταχειρίζονται τὰ τρυφερὰ ἡμίση των.

Οἱ μουσουλμάνοι δίδουσι προῖκα εἰς τὰς γυναῖκας ὡς νυμφεύονται, ἐνῶ οἱ παρισῖνοι σουλτάνοι πληρώνονται ὅπως παραχωρήσωσι πρὸς ἐκεῖνας ὡς ἀποκαλοῦσι συντρόφους των, μίαν μικρὰν θέσιν εἰς τὴν κλίνην των.

Ὁ Γερμανὸς Ἰωάννης Παῦλος Ρίχτερ λέγει πού: ὅτι ὁ ἔρως εἶναι ὡς τὰ γεώγηλα· διότι ὡς αὐτὰ καὶ ἐκεῖνος μαγειρεύεται κατὰ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ τρόπους.

Δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἐπίσης ὅτι ὑπάρχουν ἄλλοι ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ τρόποι καθ' οὓς ἐννοοῦμεν τὴν ἠθικὴν;

Νέος τις ἔχει ἐρωμένην τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ πρὸ πολλοῦ δέχεται χρήματα παρ' αὐτῆς τῆς γυναικός. Εἶναι γνωστὸν· ὁ νέος αὐτὸς θεωρεῖται ἀτιμὸς, εἶναι ἐστιγματισμένος δι' ὀνόματος, ὅπερ ὁ κάλαμος μου ἀρνείται νὰ γράψῃ, εἶναι... μαντενοῦτος.

Δὲν γνωρίζω νὰ ὑπάρχῃ καμμία διαφορὰ μετὰ τοῦ ρηθέντος νέου καὶ ἐνδὸς ἄλλου ὅστις βλέπει νεάνιδά τινα, ἦν δὲν γνωρίζῃ, ἀλλὰ τὴν ἐργολαβεῖ καὶ ἐπιτυχάνει τὴν χεῖρά της· τῷ φέρει ὡς προῖκα ἑκατὸν, διακοσίας, τριακοσίας χιλιάδας φράγκων· ὡς ἀρχηγὸς τῆς κοινότητος κάμνει με αὐτὰ τὰ χρήματα ὅ,τι θέλει καὶ ἐν τούτοις οὗτος λέγεται τίμιος ἀνθρώπος.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Ἀρχ-υλιστής

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

Ὁ πρῶτος ἔρως καὶ τὸ πρῶτον ζύρισμα ἀπαξ ἔρχονται εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου. Συμβαίνει δὲ συνήθως οὐδέτερον τούτων νὰ ἔχῃ καλὸν τέλος.

** Ἄγγλος ταξειδιώτης ἐν Γερμανικῷ ξενοδοχείῳ (πρὸς τὸν ὑπηρετὴν): Ὁμιλεῖς Ἀγγλικά; Ὑπηρ. — Διόλου, κύριε.

Ἄγγλος. Τότε στείλε μου ἕνα ἄλλον νὰ ὀμιλῇ.

** Ὁ ἀνθρώπος οὐδέποτε μανθάνει ἂν ἡ γυνὴ ἔχει παλαιὰ ἀσπρόρουχα, παρὰ ὅταν νυμφεύηται.

** Συγγραφεὺς (ἴσως Ἕλληνας): Μοῦ ἐπιστρέφετε ὅ,τι σὰς στέλλω πρὸς δημοσίευσιν. Τί θέλετε λοιπὸν νὰ σὰς στείλω;

Ἐκδότης περιοδικοῦ συγγραμματος: — Τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν σας.

** Λέγεται ὅτι ὁ ἀνεμὸς εἶνε τόσον σφοδρὸς εἰς Κολοράδον, ὥστε ὅταν τις χάσῃ τὸν πῖλον του, δὲν ἔχῃ ἢ νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς τὸν κατόπιν σταθμὸν ὅπως τὸν σταματήσωσι.

** Τὸ «Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ» εἶνε πραγματικῶς ῥητὸν λίαν παρήγορον, ἐφαρμόσιμον δὲ εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλὴν ἐκείνων, οἵτινες φθάνουσιν ἀργὰ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν.

** Δικαστής: — Κατηγοροῦμενε, τί δουλειὰ κάνεις;

Κατηγοροῦμενος: — Πρῶτα ἤμουν ὀδον-

τοῦτο: τώρα πυγμαχός. Τότε ἔβανξ δόντια, τώρα βγάνω.

** Ὁ διάσημος Ἄγγλος ιστοριογράφος Μακώλεϋ ἐγευματίζε μόνος ἐν τινὶ ἐστιατορίῳ τοῦ Λονδίνου. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐσηματίζε μίαν πυραμίδα ἀπὸ κενὰ ποτήρια, θέτων ἐπὶ τῆς κορυφῆς φιάλην ἐπίσης κενήν. Συνήθως ἡ ἰσορροπία δὲν ἐπιτυχάνετο καὶ τότε ὁ Μακώλεϋ ἐπλήρωνε τὰ θραυόμενα ποτήρια καὶ ἀνεχώρει.

** Ὅταν ἀκούσητε νέον τινὰ νὰ λέγῃ, ὅτι μία κόρη δὲν ἔχει καρδίαν, νὰ ἦσθε παραβεβαιοὶ ὅτι ἔχει τὴν ἰδικήν του.

** Ἡ ἀκόλουθος εἰδοποίησις ἐγράφη πρὸ τίνος ἐν τινὶ Ἀγγλικῇ ἐφημερίδι: «Ἀγαπητέ μου Τόμ, ἔλθε ἀμέσως ἀν' ἰδῆς τὴν προῦσαν. Ἄν δὲν τὴν ἰδῆς, ἔλθε τὸ Σάββατον.»

** Κυρία τις ἀπέστειλεν εἰς ἕνα περιοδικὸν φύλλον πρὸς δημοσίευσιν ποιήματι ὑπὸ τὸν τίτλον «Δὲν ἔμπορὸν νὰ τὸν κάνω νὰ γελάσῃ.» Ὁ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι «ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν της εἰάν τοῦ ἔδιδε ν' ἀναγνώσῃ τὸ ἐν λόγῳ ποίημα.»

** Δύναται κανεὶς νὰ μὴ εἴπῃ: διατί ὅταν ζυγίζηται μία γυνὴ, πάντοτε γελά, ἐνῶ δὲν συμβαίνει τοῦτο καὶ εἰς τὸν ἄνδρα, εἰς παρομοίαν περίστασιν;

Δεχόμεθα ἀπαντήσεις ἠτιολογημένας. Εἰς ἐκείνον ὅστις θ' ἀποστείλῃ τὴν καλλιτέραν τούτων, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς «Οἰκογενείας», θέλει δώσει ὡς δῶρον ἕνα βιβλίον ὁ

Ἀναλφάβητος

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γραφεῖον: Ὁδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36. — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντής καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι: Ἐτησίαν δρ. 6, ἑξαμηνίαν δρ. 3. Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος: Ἐτησίαν μόνον φρ. χρυσῶν 8.

Οἱ προπληρώνοντες τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας» (μυθιστόρημα) καὶ τὴν «Βιβλιοθήκην τῆς Οἰκογενείας». Οἱ ἐξαμηνίαν συνδρομηταὶ οὐδὲν δῶρον λαμβάνουσιν.

Τιμὴ φύλλου: Λεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελίων: 5 λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περίπτερα· ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῆς Ἐταιρείας τοῦ Τύπου. Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἐφημεριδοπώλαις τῶν ὁδῶν.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ!...

Τὸ φθινόπωρον προβαίνει καὶ τὰ φύλλα ἕνα ἕνα
Πίπτουν κίτρινα ἐς τὸ χῶμα ν' ἀποθάνουν μαραμμένα
Καὶ γυμνοὺς ἀφίνουν κλώνους
Μόνους

Καὶ περίλυπος ἡ φύσις, μελανὰ ἐνδεδυμένη
Συμπονεῖ τὸ δένδρον τῶρα ὅταν βλέπει ν' ἀπομένη
Μὲ ξηρούς, γυμνοὺς τοὺς κλώνους
Μόνους

Τὸ πτηνὸν πετᾶ καὶ φεύγει, σκυθρωπὸ καὶ λυπημένο
Ὅταν βλέπει κάθε φύλλο ν' ἀποθνήσκει μαραμμένο
Καὶ γυμνοὺς ν' ἀφίνει κλώνους
Μόνους

Καὶ ἡ αὔρα τοῦ Ζεφύρου καὶ ἐκείνη παγωμένη
Εἰς τὸ ἀφύλλον τὸ δένδρον δὲν περνᾷ ἐρωτευμένη
Μὲ γυμνοὺς νὰ παίξῃ κλώνους
Μόνους

Εἰς τὰ σύννεφα κρυμμένη ἡ δλόχρυση Σελήνη
Μὲ δλόφωτη ἀχτίδα δὲν χρυσώνει οὐτ' ἐκείνη
Τοὺς ξηρούς τοῦ δένδρου κλώνους
Μόνους

Καὶ ἡ ἀηδὼν δὲν ψάλλει ὅπως πρὶν ἐρωτευμένη...
Θέλει φύλλωμα νὰ μένῃ εἰς τὸ βάθος κεκρυμμένη
Δὲν ἀρέσκεται εἰς κλώνους
Μόνους

Καὶ περίλυπον τὸ δένδρον τὴν ἐρήμωσιν κυττάζει
Κ' εἰς πνοὴν βορρᾶ ἀγρίου τὸ ταλαίπωρον στενάζει
Μὲ συντρόφους του τοὺς κλώνους
Μόνους

Φεῦ! κ' ἐγὼ χωρὶς ἐλπίδα, εἰς φθινόπωρον τοῦ βίου
Τὴν πορείαν διανύω πεπρωμένου ἀπαισίου
Μὲ συντρόφους μου... τοὺς πόνους
Μόνους!...

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον Κωμωδίας.

Μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας παρεστάθη τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἀπὸ τοῦ θεάτρου τῆς Κωμωδίας τὸ ἀρχαῖον ἔργον τοῦ κ. Βερναρδάκη

«Μαρία Δοξαπατρῆ». Διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Κοτοπούλης ὡς Καμπανίτης, Πέρβελης ὡς Δοξαπατρῆς, Βοτσάρης ὡς Ἄγγελος Φιλανθρωπινός καὶ αἱ κυραὶ Ἀρτεμὶς Ζάμπου ὡς Μαρία καὶ Ἑλ. Κοτοπούλη ὡς Βασιλική.

Δὲν πηγαίνει ὅμως ὁ κόσμος εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον τὸν χειμῶνα. Ὁ θιάσος εἶναι

Κάθοδος ἐκ τῆς Σελήνης διὰ τοῦ Χαλασιπτώτου
Ἐκ τῶν Ἐξορίστων τῆς Γῆς.

πολὺ καλῶς κατηρτισμένος, ἡ τιμὴ τῶν κἀθισμάτων μικρὰ, ὡς ἡ τῶν θερινῶν θεάτρων, καὶ ἐν τούτοις ἀμφιβάλλομεν ἂν ἦσαν ἑκατὸν ἄτομα κατὰ τὴν προχθεσινὴν παράστασιν. Ἀπόψε θὰ παρασταθῇ τὸ Ὀνειρον πεντάπρακτον ἐπιστημονικὸν δράμα τοῦ κ. Κ. Πέρβελη, ὅστις καὶ πρωταγωνιστεῖ ἐν αὐτῷ, ὑποκρινόμενος τὸν ἰατρὸν Ἀλέξανδρον. Περὶ τοῦ ὀνείρου ἡ ἐν Κ) πόλει συναδελφός «Κωνσταντινούπολις» ἔγραψε πολλὰ κολακευτικὰ διὰ τὸν κ. Πέρβελην καὶ τὸ ἔργον του. Θὰ τὸ ἴδωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ θὰ γράψωμεν περὶ αὐτοῦ· δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅμως ὅτι κόσμος πολὺς θὰ συρρεύσῃ ὅπως ἴδῃ τὸ πρωτότυπον αὐτὸ ἔργον· τὰ ἑλληνικὰ ἔργα πρέπει νὰ ὑποστηρίζωνται

διὰ τῆς πικρουσίας τοῦ κοινοῦ, ὅπερ δέον νὰ ᾖ ἐπιεικὲς πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν συγγραφέων, οἵτινες εἶναι πιθανὸν νὰ παραγάγῃσι καὶ τελειότερα ἔργα, ὅταν βλέπωσιν ὅτι τὸ κοινὸν δὲν ὑποδέχεται τὰ πρῶτά των μετ' ἀδιαφορίας. Ὁ κ. Πέρβελης ὅμως ἔχει γράψει καὶ ἄλλα ἔργον: Τὴν «Γιαννούλαν» παρασταθεῖσαν κατὰ τὸ προπαραλθὸν ἔτος καὶ ἐνταῦθα.

Θέατρον Ποικιλιῶν

Παραδόξως δὲν εἶδομεν κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε παραστάσεις τοῦ θεάτρου τῶν Ποικιλιῶν, οὔτε τὸν περίφημον ἐγγαστρίμυθον Παῦλον Καρρῶ, οὔτε ἠλεκτρικὸν θέατρον οὔτε τὸν Μζῦρον γάτον, οὔτε τὴν οὐράν του.

Ἔνεκα τῆς ψευδοῦς ἀγγελίας τοῦ κ. Ἀσ-
λάνη, ἠπατήθησαν δυστυχῶς καὶ τινες ἔντιμοι
οἰκογενεάρχαι, οἵτινες νομίσαντες ὅτι θὰ πα-
ριστάνετο κωμειδύλλιόν τι, μετέβησαν εἰς τὸ
θέατρον μετὰ τῶν κυριῶν, ἀδελφῶν καὶ θυγα-
τέρων των· ἀντὶ δὲ τῶν θαυμάτων τοῦ κ.
Καρρῶ εἶδον τοὺς γυμνοὺς ὤμους κλπ. τῆς
κυρίας Μπαρῶ καὶ συντροφίας.

Εὐτυχῶς μετὰ τοῦ ἐσχάτης τάξεως καφε-
σιαντῶν συμπαριστάνου καὶ 3—4 Ἕλληνας ἠ-
θοποιοὶ, πρωτοτύπους τινὰς κωμωδίας, αἵτινες
ἐπιχέουσι ὀλίγην ἀθῶν φαιδρότητα ἐπὶ τῶν
προσώπων τῶν κἀπὸ σοβαρῶν ἀνθρώπων οἵ-
τινες ἐξ ἀνάγκης, ἐλλείψει ἄλλου θεάματος,
μεταβαίνουν ἐκεῖ.

Ἐξάκις μέχρι τοῦδε παρεστάθησαν ἐν τῷ
Θεάτρῳ τῶν Ποικιλιῶν, «Τὰ Μπεμπέ» τὸ χα-
ριστάτον κωμικὸ παίγιον τοῦ συνεργάτου ἡ-
μῶν κ. Νίκου Κοτσελοπούλου, χειροκροτούμενα
πάντοτε παταγωδῶς. Χάριν τῆς ἀληθείας ὀ-
φείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οὐδεὶς τῶν μέ-
χρι τοῦδε ὑποκριθέντων τὰ ἐν τῷ παιγνίῳ
πρόσωπα τοῦ Κοκοῦ καὶ τῆς Κικῆς ὑπεδύθη
μετὰ τοσαύτης χάριτος καὶ ἀφειλείας ὅσον αἱ
φιλοπόδοι νεαραὶ ἠθοποιοὶ μας δεσποινίδες
Ἄγαθὴ Γεωργίου (Κοκὸς) καὶ Τερψιχόρη Ρά-
ινεκ (Κικῆ). Ἡ μία ἦτο καλλιτέρα, χαριστέ-
ρα, ἀφελεστέρα, πλεον μελετημένη τῆς ἄλ-
λης. Καὶ τὸ κοινὸν πρὸ τοιαύτης ἐπιτυχίας
ἔχειροκρότει, ἐπευφήμει καὶ προσέφερεν ἀνθο-
δέσμας εἰς τὰς καλὰς ἠθοποιούς, ὧν ὁ ἀστὴρ
λίαν ἠνωρὶς θὰ λάμψη σταθερῶς ἐπὶ τοῦ θεα-
τρικοῦ ὀρίζοντος. Τὴν ἕκτην διδασκαλίαν τῶν
Μπεμπέ διεδέχθη ἡ παράστασις τῆς Λύσεως
τοῦ Προβλήματος εὐφυστάτης πρωτοτύ-
που κωμωδίας τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ κ. Κοτσε-
λοπούλου, ἥτις προσεχῶς παρασταθήσεται καὶ
ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ Θεάσου, ἐν μέλος τοῦ ὀ-
ποίου πρὸ πολλοῦ μετέφρασε ταύτην εἰς τὸ
Γαλλικὸν καὶ ἐδίδαξε μετ' ἄλλων ἠθοποιῶν
ἀπὸ σκηνῆς Παρισίου τινος Θεάτρου. Ὁ μικρὸς
Ἑλλ. θιάσος τοῦ κ. Ἀσλάνη, συμπληρωθεὶς
διὰ τῆς προσλήψεως καὶ ἄλλων ἐλλήνων ἠθο-
ποιῶν μελετῶν ἤδη τὰ νέα ἔργα τοῦ κ. Κοτσε-
λοπούλου τοὺς Ζηλιάρδες, τὸν Ἐπιστημο-
νικὸν γάμον τὴν Χῆραν καὶ τὸν ἀθάνατον
Κουφιοκεφαλάκην τὸν πρὸ πολλοῦ μετ' ἐπι-
τυχίας παριστανόμενον.

Πλὴν ὅμως τοῦ ὄραίου ἐλληνικοῦ θιάσου,
ὀφείλομεν, ὡς φίλοι τῆς ἀληθείας, νὰ ὁμολο-
γήσωμεν ὅτι καὶ ἄλλο ἀξίον ἐπαίνου ἔχει τὸ
θέατρον τῶν Ποικιλιῶν· τοῦτο δὲ εἶναι ἡ ὀρ-
χήστρα, ἀποτελουμένη κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ
γνωστῶν πρῶν ἀρχιμουσικῶν τοῦ στρατοῦ,

διδασκάλων τοῦ Ὁδείου καὶ ἄλλων τελείων
μουσικῶν, οἵτινες παιανίζουσι καθ' ἐκάστην
ἐκλεκτότατα τεμάχια.

M. E. Φ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

- Τίχ! τὰχ!
- Ποῖος εἶναι;
- Ὁ Τυπογράφος.
- Καλῶς τον: ἔφερες διορθώσεις;
- Ὁχι... Χρονικὰ δὲν μᾶς ἐστείλατε.
- Καλὰ λὲς, τὰ λησμόνησα· πέρασε σὲ
μισὴ ὥρα...
- Μὰ, κύριε... οἱ ἐργάται κάθονται χω-
ρὶς ἐργασία...
- Καλὰ, περίμενε.

Ὁ μαθητευόμενος τυπογράφος περιεργάζε-
ται τὴν ὀροφὴν τοῦ γραφείου μου καὶ ἐγὼ
λαμβάνω εἰς χεῖρα τὴν πένναν μου. Πῶς νὰ
ἀρχίσω· τί νὰ γράψω· ἄμα βιάζεται κανεὶς δὲν
ἔμπορεῖ οὔτε νὰ ἀρχίσῃ· τὸ μυαλό μου ἔκαμε
στάσι, κατὰ τινὰ πρῶν βουλευτῶν καταγό-
μενον ἐκ Χίου.

Ἄ! ἐσυλλογίστηκα. Θὰ γράψω πολιτικά.
Ἐς κόρακας ἢ μέχρι τοῦδε ἐπιφυλακτικότης
μου! Τοῦ Ἑλληνοῦ ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑ-
ποφέρει· θὰ γράψω πολιτικά· ἀλλὰ προηγου-
μένως πρέπει νὰ συνταχθῶ μὲ κανὲν κόμμα·
διότι μέχρι τοῦδε εἰς οὐδὲν κόμμα ἀνήκον ἢ
μᾶλλον ὡς ἀληθῆς Ῥωμηός, ἀνήκον εἰς ὅλα
ἤμην κατ' Ἀριστοφάνη «τοῦ πονηροῦ κόμ-
ματος». Ἄλλ' ἄς παύσω τὴν βιογραφίαν μου,
διότι τὸ παιδί περιμένει.

Θὰ συνταχθῶ μὲ ἐν ἓκ τῶν προσεχῶς ἰδρυ-
θησομένων κομμάτων καὶ *en attendant* θὰ
γράψω καθ' ἀπάντων τῶν κομμάτων τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Βουλῆς, καὶ κατὰ τῶν διακοσιῶν
ἐπτὰ τί; γέλᾳτε; ὀλίγα σὰς φαίνονται 207
κόμματα; Ἄμ, τόσοι εἶναι οἱ βουλευταὶ·
κάθε βουλευτῆς καὶ κόμμα.

«δεκαπέντε Παλουμπαῖοι
δεκοχτὼ καπεταναῖοι»

Πόθεν ν' ἀρχίσω; ἓνα διαβολόπαιδο περνᾷ
ἔξωθεν τοῦ γραφείου μου ἄδον:

Ὅπου κι' ἂν πᾶς καλέ,
Ἀλήθεια τώρα,

Ἦ τὸ διαβολότοπο
Ἦ αὐτὴ τὴ χώρα.
Τὸ «ξύσου» ἀπ' ὄλαις τῆς μεριάς
ἀκούει τ' αὐτὴ σου
Τιρμπιμπιμ! Ἐὐ σου!

Τὸ «ξύσου» αὐτὸ ἐκτελῶν ἐπὶ τῆς ἀναστά-
του κεφαλῆς μου, ἐσυλλογίστην γνωστὸν τινὰ
καλαμπουριστὴν ὅστις οὐδὲ λέξιν δύναται νὰ
εἶπῃ χωρὶς νὰ λογοπαικτῆσῃ.

Τὸν δράστην τῶν φοβερῶν αὐτῶν καλαμ-
πουριῶν συνήτησα προχθὲς εἰς τὸ Βουλευτή-
ριον ἐν τῷ θεωρείῳ τῶν δημοσιογράφων. Ὁ
φίλος μας αὐτὸς εἶναι μὲν δημοσιογράφος,
ἀλλ' ἢ συνταξὶς τῶν πρακτικῶν ἔχει ἀνακτεθῆ
παρὰ τῆς ἐφημερίδος του εἰς ἄλλον. Οὗτος
μετέβη ἐκεῖ ἐν γνώσει καὶ ἐκ προμελέτης πρὸς
διάπραξιν λογοπαιγιῶν.

Ἐμαθεν ὅτι πρὸ τῶν γραφείων ἐκάστου τῶν
πρακτικογράφων, ὑπάρχουν γεγραμμένα τὰ ὀ-
νόματα τῶν ἐφημερίδων, ἃς οὗτοι ἀντιπροσω-
πεύουσι: «Καιροὶ», «Ἐπιθεώρησις», «Ἄστου»
κλπ. Εἰς τὸ «Καιροὶ» λοιπὸν ἐπρόσθεσε «καὶ
λιθάνι». Αὐτὸ λέγεται καλαμπουρὶ διὰ προ-
σθήκης. Τὴν «Ἐπιθεώρησιν» διήρθεσεν εἰς:
«Ἐπὶ θεῶ ῤῥῆσιν». Αὐτὸ εἶναι καλαμπουρὶ διὰ
διαίρεσως. Καὶ τὸ «Ἄστου» μετέτρεψεν εἰς
«Ἄστα» ἵνα διὰ μιᾶς καταλήξῃς γείνη «Ἄ-
στασία». Αὐτὸ δὲ εἶναι τὸ μᾶλλον ἀθέμιτον
τῶν λογοπαιγιῶν, καὶ πρέπει νὰ τὸ ὀνομά-
σωμεν διὰ τοῦτο «Καλαμπουρὶ μετὰ βιασμοῦ».

Περὶ τὸν νὰ σὰς εἶπωμεν ὅτι τὸ τελευταῖον
καλαμπουρὶ μὲ ἔτρεψεν εἰς φυγὴν, φοβηθέντα
μὴ χαρακτηρισθῶ ὡς συνένοχος. Καὶ διὰ τοῦτο
δὲν εἶμαι ἤδη ἤδη εἰς θέσιν νὰ γράψω, ὡς
ἐσκέφθην ἀνωτέρω, κατ' οὐδενὸς τῶν κομμά-
των, ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ παραλείπουν καμμιὰ
φορὰ οἱ τυπογράφοι.

— Θὰ περιμένω ἀκόμη, κύριε...
Ἦ! διάβωλε! Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ
τυπογράφου, τὸν ὁποῖον ἐλησμόνησα μὲ τὰς
σκέψεις μου.

— Πήγαινε, μικρὲ, καὶ θὰ στείλω ὕλην διὰ
τοῦ ὑπαλλήλου μου· ἂν δὲ δὲν ἔχουν ἄλλη
δουλειὰ οἱ ἐργάται ἄς ποῦν κανένα παραμῦθι
καὶ...
Τὸ παιδί ἔφυγε.

Ἐν τούτοις ἀκόμη δὲν δύναμαι οὐδὲ λέξιν
νὰ γράψω· ἄς ἔκαμνα ἀρχὴν τοῦλάχιστον καὶ

δι' ἐμὲ αὕτη θὰ ἦτο οὐχὶ τὸ ἡμισυ, ἀλλὰ τὸ
διπλάσιον τοῦ παντός. Ἐν ὅσῳ ἔχω χαρτὶ
ἄσπρο ἐμπρὸς μου καὶ ἀναγνώστας ὑπομονη-
τικούς, καλὴ ὥρα σὲν καὶ τοῦ λόγου Σας, δύ-
ναμαι νὰ γράψω ἀδίκαια.

Τί ἀνιαρὸν ἀλήθεια, τὸ ἔργον τοῦ Χροني-
κογράφου!

Ἦμπορεῖ νὰ ὑπάρχουν χίλια θέματα καὶ ὁ
χρονικογράφος νὰ μὴ ἔχη οὐδέν. Ὁ χροنيκο-
γράφος δὲν γράφει εἰδήσεις ἀληθεῖς, οὔτε ἀ-
ρῦεται ἐκ τῆς φαντασίας του, ὡς οἱ διη-
γηματογράφοι· ὁ χρονικογράφος παρατηρεῖ τὰ
πάντα διὰ νὰ ἐπιστήσῃ ἐφ' ἐνὸς μόνου τὴν
προσοχὴν του· ἀναγινώσκει δέκα ἐφημερίδας
διὰ τὸ στηρίξῃ τὸ θέμα του ἐπὶ μιᾶς καὶ μόνης
λέξεως.

Ἄλλ' ὅταν αὐτὴν τὴν λέξιν δὲν τὴν εὔρη;
— Πρέπει νὰ τὴν ἐφεύρη.

Ἦς ὅλα τὰ ζῶα οὕτω καὶ οἱ χρονικογράφοι
ὑπάρχοντι εἰς πολλὰς συνομοταξίας.

Τούτων, οἱ μὲν, οἵτινες καταγίνονται εἰς
τὴν πολιτικὴν, δύναται, στηριζόμενοι ἐπὶ μιᾶς
λέξεως τοῦ Πίτ, (πρόκειται περὶ τοῦ διατήμου
Ἄγγλου πολιτικοῦ) δύναται λέγω νὰ γράψω-
σιν οὐχὶ τέσσαρας στήλας, ὅσαι περίπου ἀπαι-
τοῦνται διὰ μίαν ἐφημερίδα, ἀλλὰ τέσσαρας
τόμους.

Ἄλλοι καταγίνονται εἰς τὴν φιλολογοίαν·
δι' αὐτούς, ἀρκεῖ νὰ εὔρουν μίαν, οἶαν δὴ-
ποτε λέξιν, διὰ νὰ θέσωσιν ὡς ἐπιγραφὴν
τὰ παρακάτω ἔρχονται μόνον των.

Ἄρχονται ὡς ἐξῆς:

ἌἘπῆγα χθὲς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· ζητῶ
μίαν μερίδα ψητοῦ καὶ τὸ παιδί μου φέρει
ἓνα κόκκαλο. Ἐπὶ τῆ θέα τοῦ κοκκαλοῦ,
ἐνεθυμήθην τὸν Ἑθνικὸν μας Ἕμνον, τοῦ
ἀξιμνήστου Σολωμοῦ.

ἌἘπ' τὰ κόκκαλα ἔγαλμένη...

Καὶ ἐξακολουθεῖ ἀντιγράφων ὀκόκληρον
σχεδὸν τὸν πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν Ἕμνον.

Ἄλλοι γράφουν ἀναμνήσεις· ἀπ' αὐτὰς
δὲν πρέπει νὰ πιστεύετε οὐδὲ λέξιν· τὰ πάντα
ψεῦδη· γράφουν ἐν παραδείγματι:

ἌἘπὸ κειμένου περὶ τοῦ σταφιδικοῦ ζητή-
ματος, ἐνεθυμῶμαι τὴν ἐξῆς περιεργον ἱστο-
ρίαν, ἣν μοὶ διηγήθη, ὅτε διέτριβα ἐν Πα-
ρισίσις, ὁ... Βίκτωρ Οὐγγώ!!!

Μάλιστα, κύριοι, ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ. Τί
σοφὸς θὰ ἦτον ἐκεῖνος ἂν δὲν συνωμίλει μετὰ
τοῦ ὁμοεθνοῦς μας χρονικογράφου περὶ στα-
φίδος.

Ἄλλοι, ὡς ὁ ὑποφαινόμενος, δύνανται νὰ κάμουν τοὺς τυπογράφους νὰ τὰ γράσουν, εἰς ἡμίσειαν ὥραν, καὶ νὰ παραγγείλουν ὅτι ἡ ὕλη ἐπλημύρῃσεν τὴν Οἰκογένειαν καὶ ὅτι πρέπει νὰ κάμῃ πλέον νισάφι ὁ

Διαβάτης

ΓΡΙΦΟΣ

ἀρ Χ πᾶν (Ἔστ. ὑπὸ τῆς Σ κ ι ᾱ ς)

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ γρίφου :

«Εἶπ' ὁ γαῖδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλα» (ἵππο(Σ) Γαῖδαρος τὸνΠετεινὸ(Σ) Κεφ(ι)αλλα)

Λύται : ἡ δεσπ. Ἑλ. Θ. Ζερ.... καὶ ὁ κ. Ἄθ. Χαραλαμπόπουλος (Τρίπολις), Ἄχιλ. Κότζαλης (Πάτρα). Τ. Σ., Χ. Π. Χρ. (Τρίπολις). Α. Λ. Λαμπρινόπουλος, φοιτ. νομ. (Βυτινα) ὅστις προσέθηκεν ὅτι οἱ γάλλοι τὸ λέγουσι ἀνωτέρω λόγιον ἐπὶ τὸ εὐφημότερον «*le four apelle le moulin brûlé*». (Εἶπ' ὁ φοῦρνος τὸν μύλον καυμένον).

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Ε Κυρ. *Novorossisk*. Ζητήσατε ἐπαγγ. ἀπὸ ταχυδρ συνδρ. ἐλήφθη — Γερ. Ἄντ., Μ. Μαν *Malorossis - caja* ἐνεγράφητε ἀπὸ 11 Νῆρ. — Λ Ν. Καυκάσαγια ἐνεγρ. Ἀποδείξεις ἀπεστ. εἰς κ Φ. Ζ. Φ. Ζ. *Novor* Εὐχαριστοῦμεν -- Δ Δ Ἡ μ π ο ὕ λ μ π ε ρ η οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὸ λατινικὸν *pulvis pulveris*, εἶς οὐ καὶ τὸ ἰταλ *polvere* — C. D. Τὸ χαμένο χρῆμα εἶναι πολλὰκις τὸ καλλίτερον ξοδειμένο. Μόνον ἐπὶ ἀχαριστία δύνασθε νὰ τὸν ἐλέγξητε Ὁ ἀγνώμων δοιάζει ὀλίγον πρὸς τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον σβύνει τὴν φωτιά τοῦ τὸ ἐξέστασε. -- Λ Κ. Γαλοξ. ἐλήφθ 6 δρ Ἑνεγρ. ὁπὸ 1 Ἰαν 1894 Ζητ. Ἑπαγγελίας ἀπὸ ταχ. Π. Περ. Ναύπλ. ἐλήφθ δρ. 3 ἐνεγράφητε ἀπὸ 11 Νῆρ. -- Μηχανικῶ Μακαδὰ μ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἀγγλο (Σκώτου) μηχανικοῦ, τοῦ ἐφευρόντος τὸ ὠραῖον σύστημα τῆς στρώσεως τῶν ὁδῶν.-- Ν Μ. Σέρεις πῶς μορεῖς νὰ ἀνάψῃς τὸ τσιγάρο σου εἰς τὸ κατάστημα ἀτυοπλοίου, ὁσονδήποτε καὶ ἂν φυτᾶ ὁ ἀέρας ; Ἄκουσε Παιρνεῖς ἐν σπύρτο κέρινο, καὶ ἐκ τοῦ κάτω μέρους, δηλ. τοῦ ἀντιθέτου τῆς κεφαλῆς, χωρίζεις μετὰ τὸ νύχι σου δύο-τρεις ἴνας αὐτοῦ, τὰς ὁποίας τραβᾷς καὶ γυρίζεις, ἕως οὐ φθάσουν καὶ περάσουν τὸ κεφάλι τοῦ σπύρτου τρέβεις τὸ σπύρτο ἐπὶ τοῦ κουτιοῦ του, καὶ ἀμέσως γίνεται φλόξ, ἡ ὁποία μετὰ ἐν φύσημα τοῦ ἀνέμου ἡμπορεῖ νὰ σβύσῃ ἀμέσως· ἀλλὰ τοῦτο δὲν συμβαίνει· διότι αἱ μικραὶ ἴνες αἱ ὁποῖαι εἶνε πλησίον τῆς φλογὸς ἀνάπτουν καὶ διπλασιάζουν αὐτήν, καὶ τὴν δυναμώνουν τόσο, ὥστε ὁ ἀήρ δὲν δύναται νὰ τὴν σβέσῃ προτοῦ ἀνάψῃς τὸ τσιγάρο σου. -- Ναν. Καλὴ ἡ ἐμπνευσις τοῦ ποιήματός σου, ἀλλὰ δυσκολευόμεθα νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν ὡς ἔχον εἰς ἕκαστον τετραστίχον καὶ ἰδιαίτερον μέτρον. -- ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ... συνεργεῖα ἐλησμόνησα ὅτι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἄ-

σωμάτων ἐόρταζον καὶ οἱ... ἐκπεπαιωότες Ἄγγελοι δὲν εἶς συνεχῆν ἄλλὰ... εἶς συλλυποῦμαι διὰ τὴν παρεξήγησιν. *Vest-ce pas Luci... ser?* -- Β Βίλον ἐνεγράφησαν καὶ οἱ δέκα τέσσαρες ἀπὸ 4 Νοεμβρίου Οἱ προσληρώσαντες θὰ κερδίσουν δύο μῆνας, διότι ἡ συνδρομὴ των θὰ ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1894 κατὰ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ εἰδοποίησιν μας Αἱ «ἐπαγγελίαι» ἀποσταλλήσονται μετὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου. Εὐχαριστοῦμεν -- ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΩ, Βόλον ποιήματα ἐπὶ πῆρυγι δὲ καταχωρίζει ἡ «Οἰκογένεια» ἂν τὸ ποίημα σας ἦτο καλόν, ἐστὶ βέβαιον ὅτι οὐ μόνον θὰ τὸ καταχωρίζουεν εὐχαρίστως ἀλλὰ καὶ θὰ ὑπερρωνομεθα πρὸς ὑμᾶς. Ἄν θέλετε νὰ ρεklamάρωμεν τὸ ρεσιπόνοδόν σας, θὰ γράψωμεν ὅτι πίνεται μετὰ μεγάλης εὐκωλίας.

**ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
I. ΒΙΛΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Ἐν Βόλῳ.

Ἡ κερμύτης τῶν ὑποδημάτων τοῦ ἐργασταίου τοῦ κ. Βιλαντωνοπούλου ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν τῶν καλλιτέρων Ἀθηναίων.

Κομψότης, στερεότης, καὶ εὐθηνία εἶναι τὰ συστατικά τοῦ καταστήματος

Printemps

NOUVEAUTÉS

Envoi gratis et franco

du catalogue général illustré, renfermant toutes les modes nouvelles pour la SAISON d'HIVER, sur demande affranchie adressée à

**MM. JULES JALUZOT & CIE
PARIS**

Sont également envoyés franco, les échantillons de tous les tissus composant nos immenses assortiments, mais bien spécifier les genres et prix.

Envoi franco de port jusqu'à destination de toute commande de 50 francs payée par avance, pouvant être expédiée en un seul colis-postal.

Les envois qui ne peuvent être faits par colis postaux, sont expédiés franco Marseille ou, sur demande, franco destination, à partir de 100 fr. moyennant 5 % d'augmentation sur le montant de la facture. — Ces envois peuvent être expédiés contre remboursement.